

som ingenlunde er blottet for frie og liberale Principer, og hvortil desuden et Lovudkast har været forelagt de danske Provindsstænder, forat de kunde afgive deres Betænkning derover, ligesom jeg ogsaa finder, at denne Anordning i det Hele udmærker sig ved megen Klarhed og Fuldstændighed. Jeg har ingenlunde været blind for de Fortrin, som dette Lovforslag indeholder, og navnlig finder jeg, at Bestemmelserne i §§ 2 og 3 med Hensyn til de kommunale Valg, saavel som ogsaa Bestemmelserne i de andre §§ om Statteligningen ere mere hensigtsmæssige og tidssvarende end de tilsvarende Bestemmelser i Anordningen af 24 October 1837. Men medens jeg paa den ene Side frygtede for, at det dog, hvis dette Lovforslag blev ophøiet til Lov, kunde være tvivlsomt, hvorvidt mange af de Bestemmelser, der indeholdes i bemeldte Anordning, endnu kunde staae ved Magt, eller ikke, hvilket igjen let kunde gjøre nye Tillægslove nødvendige, saa frygtede jeg paa den anden Side ogsaa for, at naar en saadan Lov udkom, vilde Udgiften til at faae en heel nye Communallov for Kjøbstæderne mere skydes ud i Fremtiden, hvilket jeg ikke kunde ansee for ønskeligt. Efterat jeg imidlertid igaar har hørt den ærede Forslagsstiller yderligere motivere sit Forslag, og endvidere hørt den høitærede Indenrigsminister udtale sig over Sagen, ligesom ogsaa flere Rigsdagsmænd have ytret sig meget tilfreds med, at dette Lovforslag er fremkommet, saa kan jeg naturligviis ikke længer være tilfunds at sætte mig imod, at det gaaer over til anden Behandling, og jeg skal derfor blot gjøre nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til Forslaget selv. Det forekommer mig da, at man, hvad der vistnok ogsaa er Forslagsstillerens Mening, ved Overskriften maa undersøge Ordene: „udenfor Kjøbenhavn,“ da Lovforslaget jo ikke gjælder for Kjøbenhavn. Dernæst forekommer det mig, at Overskriften i det Hele ikke er ganske passende, thi Communalanordningen af 1837 bliver jo ikke aldeles ophævet, og jeg troer derfor, det var bedre, om der i Overskriften stod: Forslag til Lov om Tillægsbestemmelser til enkelte St. i Anordningen af 24de October 1837, ligesom jeg ogsaa finder, at der enten i Overskriften eller i selve

Loven bør udtales, hvilke St. der hæves, hvilke der tildeels hæves, og hvorvidt der overhovedet skeer Forandring i Anordningen, forat der ikke skal opstaae nogen Tvivl derom.

Med Hensyn til den første Paragraph i Lovforslaget veed jeg heller ikke, hvorfor Forslagsstilleren har foreslaaet, at Antallet af Borgerrepræsentanter ikke bør være over 18 eller under 6. Det forekommer mig, at de Bestemmelser, der i denne Henseende indeholdes i § 2 af Anordningen af 1837, ere mere klare og bestemte. Da denne Paragraph er saa kort, skal jeg tillade mig at oplæse den. Det hedder i den: „De ovennævnte Borgerrepræsentanters Tal skal ved de særskilte Regulativer, som til Udforelse og nærmere Bestemmelse af denne Anordning ville være fornødne for de enkelte Byer, i enhver Kjøbstad bestemmes saaledes, som dens Størrelse og øvrige Forhold fordre, og derved Hensyn tages saavel til det hidtilværende Tal som til de forøgede Forretninger og den forøgede Betydning, som der ved denne Anordning tillægges dem. Tallet bør i ingen Kjøbstad være under 5, men heller ikke i nogen over 18.“ Det forekommer mig, at disse Bestemmelser ere klarere end de, der findes i § 1 i det foreliggende Lovforslag. Med Hensyn til § 2 forekommer det mig, at Henviisningen til de for Valgbarheden til Folkethinget foreskrevne Betingelser er mindre heldig; thi, som der ogsaa er udtalt her i Salen saavel igaar som idag, skal Indsødsretten jo være en nødvendig Betingelse, og det mener jeg ikke, man kan fordre. Indsødsretten fordres jo ikke engang for at faae Borgerstaf, og selv om ogsaa en saadan Bestemmelse engang skulde blive indført her i Landet, som den er mange andre Steder, mener jeg dog, at naar en Udlandning boede i en Commune eller i en Kjøbstad, og maaskee var en af dem, som svarede de høieste Afgifter til Kommunen, vilde det være i høieste Grad ubilligt, om han ikke skulde være valgberettiget og valgbar. I Slutningen af § 2 hedder det, at Ascendenter, Descendenter eller Brødre osv. et paa een og samme Tid maae have Sæde i Communalbestyrelsen; men efter Communalanordningen maa en Borgerrepræsentant ligesaa lidt staae